

+

Homilie op 3-10-2021, 27^e zondag door het jaar, Jaar B.

Dierbaren,

“Wat God derhalve heeft verbonden mag een mens niet scheiden” (Mc 10,9). Misschien is dit wel de uitspraak van Jezus waar wij in onze tijd het meest tegenaan lopen. Waar onze burgerlijke wetgeving geen weg mee weet, en waar helaas ook vele katholieken zich niet meer aan houden.

Het is dan ook van oudsher een heel moeilijk gebod. Zó moeilijk, dat Mozes aan een man had toegestaan om een scheidingsbrief op te stellen en zijn vrouw weg te zenden (vgl. Dt 24,1). Maar Jezus is hierover verrassend duidelijk: *“Om de hardheid van uw hart heeft hij die bepaling voor u neergeschreven”* (Mc 10,5), zegt Hij tot de Farizeeën. Zet dat ons niet aan het denken, dierbaren? Zou het niet kunnen zijn, dat ook wij met dit gebod zoveel moeite hebben om de hardheid van ons hart?

Strijkt het simpele feit dat God iets doet dat wij niet mogen veranderen ons niet tegen de haren? Zouden wij niet veel liever alles veranderen waar we zin in hebben, en wanneer we er zin in hebben, en voor zolang we er zin in hebben? Is ‘ergens zin in hebben’ niet geworden – of verworden – tot de beslissende factor in ons leven? Zijn we spontaan vaak niet de mening toegedaan, dat dáárin de ware vrijheid bestaat: te doen waar je zin in hebt?

Maar als we dan eens terugblikken op waar we in ons leven allemaal zin in gehad hebben, beseffen we dan ook niet, hoe wispelturig we vaak zijn? En als we die wispelturigheid verheffen tot de beslissende factor in ons leven, wat kan er dan nog terechtkomen van een huwelijk of een gezin? Maar ook overal elders speelt dit: wat kan er nog terechtkomen van een klooster, een bedrijf, een school of een universiteit, om nog maar te zwijgen van een ziekenhuis, als iedereen daar alleen maar doet waar hij of zij op dat moment toevallig zin in heeft?

Als we zo wat doordenken, wordt ons toch duidelijk, dat we met enkel ‘doen waar je zin in hebt’ niets blijvends kunnen opbouwen, en dat de maatschappij dan tot een grote chaos wordt? Maar daarvoor zijn wij niet geschapen! “Onrustig is ons hart, totdat het rust in U [in God]” zei St. Augustinus al. Ons hart hunkert naar wat echt is, wat waar is, wat blijvend is. Ons hart hunkert naar Liefde, en vindt zijn vreugde uiteindelijk pas in de Liefde. En liefhebben is niet ‘doen waar je zin in hebt’, maar geven: “alles geven, en jezelf erbij”, zoals de kleine

Teresia het ons leerde. Precies dat maakt ons pas echt gelukkig, zoals Jezus zelf ons zei: *“Het is zaliger te geven dan te ontvangen”* (Hnd 20,35).

Het is dan ook in de mate dat man en vrouw durven te geven, álles durven te geven, en zichzelf erbij, dat een huwelijk tot volle ontplooiing, tot volle rijkdom, tot volle vreugde komt. En eerst zó wordt echte trouw mogelijk. Pas wanneer wij ons eigen-zin-nige, steenharde hart door God laten omvormen – want zelf kunnen we het niet – tot een levend, kloppend hart van vlees, een hart dat enkel nog wil liefhebben, gaan wij anders kijken naar dat gebod van de huwelijksrouw (vgl. Ez 11,19-20). Dan is het niet meer op de eerste plaats heel moeilijk, maar dan wordt het een kans, een uitnodiging, een uitdaging soms om te groeien, te groeien in de diepte van ons wezen, te groeien naar God toe. Dan wordt een huwelijk meer en meer wat het ten diepste is: een sacrament, een heilig, werkzaam teken dat de genade bevat die het uitdrukt. Een voor allen zichtbaar teken van de band tussen Christus en zijn Kerk, zoals St. Paulus zegt (vgl. Ef 5,21-33), ja, zelfs een teken van de Eenheid in God zelf: de Eenheid tussen Vader en Zoon, in de Heilige Geest. Wat een roeping! En wat een heerlijke kans, om zo ook op directe wijze mee te mogen werken aan Gods eigen scheppingswerk: om in vruchtbare Liefde nieuwe mensen het licht te doen zien, en hen op te voeden tot kinderen Gods, in de harmonie van een echt gezin, dat een kleine huiskerk mag zijn...

Misschien bevreemdt het u een beetje, dit alles uit de mond van een monnik te horen. Maar ik zie zo'n grote parallel tussen een monastieke professie en een huwelijksluiting! In beide gevallen gaat het om een 'ja', een 'ja' niet alleen op de vraag van een mens, maar op die grote vraag van God die ons roept: durf je je leven in mijn hand te leggen? Durf je 'ja' te zeggen op een toekomst die je zelf niet kunt overzien, maar waarvan je weet, dat Ik haar ken? Durf je 'ja' te zeggen, onvoorwaardelijk, ook op het kruis dat Ik je te dragen zal geven, in het grote vertrouwen dat Ik bij je blijf, dat Ikzelf het dragen zal in jou?

En dat grote jawoord is niet iets van een enkel moment, dat na jaren ver achter ons ligt. Nee, het is een 'ja' dat zich elke dag en ieder uur opnieuw mag voltrekken. Wat is het mooi om elkaar als man en vrouw, of als medebroeders in een gemeenschap een klein beetje dichterbij God te mogen brengen, en zelf door de ander dichterbij God te mogen komen!

En als dan soms, in de stormen van het leven, de moed ons toch in de schoenen zinkt, bidden we God dan om de durf die ons ontbreekt: *“Wij vragen U: bewijs ons uw overvloedige barmhartigheid: vergeef al wat ons geweten verontrust, en schenk ons wat wij niet durven vragen”* (Gebed na het Kyrie). Amen.